

CANÇÓ DE LA MAR PLÀCIDA

*Quan la mar està encalmada
no fa gota de remò
i l'ona bo i desmaïada
va esclarint eixa cançó :*

*«Balancejant mandrosament
canto'ls amors d'una donzella
qui a la vorera del rompent
esperava l'Amor absent,
com una flor que s'esbadella.*

*De dia i de nit,
presa de neguit,
per ell demanava;
jo, belluguejant,
li deia cantant,
el que aquell galant
per ella constantment em preguntava...*

*I somrèia dolçament
esguardant el bell rompent
d'aquella onada calmosa,
puig que amb el meu bés mandrós
hi trobava'l dolç repòs
la seva ànima amorosa.*

*—Què sé's fet del meu Amor,
qui deixa malalt mon cor?...—
la donzella repetia;
i jo tot breçolejant,
repetia'l que'l galant
a la amada dirigia,
dins d'un gai ensopiment...
I a la vora del rompent
la donzella s'adormia».*

ARTUR J. PALAU XIMENEZ